ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του Δημήτρη Σταμούλη

Πανεργατική απεργία 27/11: Αγωνιστικό βήμα προς την αναγκαία κλιμάκωση, κόντρα σε εκτόνωση ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

Στο Μουσείο στις 10.30 π.μ. καλούν πρωτοβάθμια σωματεία και ταξική πτέρυγα

Κανείς δεν παίρνει πλέον στα σοβαρά τις δήθεν αψιμαχίες και τη «σκληρή διαπραγμάτευση» της κυβέρνησης Σαμαρά με την τρόικα. Δεν υπάρχει εργαζόμενος, συνταξιούχος και άνεργος που να πιστεύει ότι οι εγχώριοι πολιτικοί υπάλληλοι της ΕΕ και του κεφαλαίου μπορούν να δώσουν και την παραμικρή ανάσα στον κόσμο της εργασίας. Η «γραμμή» που επιβάλει το μαύρο μέτωπο ΕΕ, ΔΝΤ, κεφαλαίου μαζί με την κυβέρνηση είναι επίθεση σε όλα τα κρίσιμα μέτωπα. Πλήρης διάλυση του ασφαλιστικού και λεηλασία συντάξεων, φτωχολόγιο στο Δημόσιο, ομαδικές απολύσεις, αντισυνδικαλιστικός νόμος όπου σκέπτονται να καταργήσουν ακόμα και τα πρωτοβάθμια σωματεία και το δικαίωμα στην απεργία.

Η απεργία της 27ης Νοεμβρίου, λοιπόν, πραγματοποιείται σε μια πολύ κρίσιμη καμπή των εξελίξεων, αν και πρόθεση της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είναι να λειτουργήσουν εκτονωτικά στις οργισμένες λαϊκές διαθέσεις. Αυτό κάνουν άλλωστε κάθε χρόνο, εξαγγέλλοντας μια «τυφλή» 24ωρη τουφεκιά, χωρίς το παραμικρό σχέδιο κλιμάκωσης και γενίκευσης του αγώνα για την αποτροπή της νέας βάρβαρης επίθεσης. Ωστόσο, οι ίδιες οι εξελίξεις μπορούν να «ανατρέψουν» τη λογική του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού. Οι μαζικότερες πανελλαδικά διαδηλώσεις της 17ης Νοέμβρη, η φοιτητική και μαθητική αγωνιστική άνοιξη, το στρίμωγμα στους Φορτσάκηδες και την πολιτική Λοβέρδου για την Παιδεία, δείχνουν τις δυνατότητες για εισβολή της νεολαίας και του λαού στο προσκήνιο, για την αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος. Η κατασταλτική μανία της κυβέρνησης και του κράτους ενάντια σε μαθητές – φοιτητές και η επιχειρούμενη προσπάθεια κατάργησης των φοιτητικών συλλόγων μέσω… «ηλεκτρονικών

δημοψηφισμάτων», δείχνουν τη φοβία του μνημονιακού καθεστώτος από τις αναπτυσσόμενες νεολαιίστικες κινητοποιήσεις, την αδυναμία του αστικού μπλοκ να αντιμετωπίσει με οποιοδήποτε άλλο τρόπο τον «εχθρό λαό» και την βούληση του κράτους να «χτυπήσει» εν τη γενέσει του κάθε ανατρεπτική τάση του κινήματος.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η απεργία της 27/11, μπορεί και πρέπει να μετατραπεί στο αντίθετο από αυτό για το οποίο την προόριζαν οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ και των συνεταίρων τους. Υπάρχουν οι δυνατότητες να γίνει μια μαζική απεργία, με μαχητικές διαδηλώσεις, με απεργιακά μπλόκα. Μια απεργία αρχή και «ζέσταμα» για συνέχεια και κλιμάκωση, με συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, συλλαλητήρια, καταλήψεις, νέες απεργιακές κινητοποιήσεις, με ένα πραγματικό σχέδιο κλιμάκωσης και ανατροπής των μέτρων και της πολιτικής του μαύρου μετώπου.

Για την ταξική πτέρυγα, τα σχήματα και τις εργατικές κινήσεις-παρεμβάσεις, την αντικαπιταλιστική Αριστερά και τις πρωτοπόρες δυνάμεις του αγώνα, η πορεία προς την απεργία, η ίδια η απεργία της Πέμπτης και η απαιτούμενη συνέχεια και κλιμάκωση, δε σημαίνουν «τυπική διεκπεραίωση». Αντίθετα, απαιτείται μαζική δουλειά στα πρωτοβάθμια σωματεία, συνελεύσεις και εξορμήσεις, κλίμα αντεπίθεσης και ανατροπής. Με πολιτικό στόχο την ανάπτυξη των αγώνων, το σπάσιμο της εκλογικής αναμονής – παράλυσης, το μπλοκάρισμα του νέου κύματος αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων -προαπαιτούμενων της τρόικας, και της ακύρωσης των σχεδίων για «εθνική συνεννόηση».

Οι δυνάμεις του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού αρνούνται να οργανώσουν το παραμικρό για την απεργία. Αρκούν τα δελτία τύπου και οι αναφορές των αστικών ΜΜΕ. Από τη μεριά του το ΠΑΜΕ, μετά και την μαζική διαδήλωση της 1ης Νοεμβρίου, προωθεί το δικό του περιεχόμενο και τη δική του συγκέντρωση στην Ομόνοια, αποδεικνύοντας ότι τα περί «ενιαίου μετώπου» είναι κούφια λόγια. Μάλιστα αντιμετωπίζει πολλά από τα δεκάδες σωματεία που αποφάσισαν συμμετοχή στην 1/11, ως «δυνάμει-μέλη» του ΠΑΜΕ, και όχι ως δυνατότητα για έναν ευρύτερο αγωνιστικό ταξικό συντονισμό, χωρίς προαπαιτούμενα και με περιεχόμενο διεκδικήσεων πέρα από τη λογική των «ψίχουλων» και του εφικτού των 751 ευρώ, αίτημα που προβάλει το ΠΑΜΕ και που ουδόλως διαφέρει από την «εξαγγελία Τσίπρα» στην πρόσφατη ΔΕΘ. Και για να θυμηθούμε, όταν η ΓΣΕΕ υπέγραφε εθνική σύμβαση με τέτοιους μισθούς, ΠΑΜΕ και Αυτόνομη Παρέμβαση την κατήγγειλαν…

Το ταξικό αγωνιστικό ρεύμα στο εργατικό κίνημα, πρωτοβάθμια σωματεία από το δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, από τους χώρους της εκπαίδευσης, της υγείας, των ΟΤΑ, των κατασκευών, του εμπορίου κ.α., φοιτητικοί σύλλογοι, εργατικά ταξικά σχήματα που

διακινούν κοινή απεργιακή προκήρυξη, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ -η οποία καλεί σε Αθήνα και άλλες πόλεις σε μορφές εμφάνισης της ταξικής πτέρυγας και της γραμμής της ανατροπής της επίθεσης- και άλλες πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες καλούν σε ανεξάρτητη ταξική συγκέντρωση στο Μουσείο στις 10.30πμ. Μήπως είναι μια επιλογή «διάσπασης»; Μήπως πρόκειται για μια «χωροταξική» διαφοροποίηση άνευ ουσίας και περιεχομένου; Κάθε άλλο, η συγκέντρωση στο Μουσείο αποτελεί έναν αναγκαίο διαχωρισμό από τις δυνάμεις του αστικοποιημένου συνδικαλισμού που πρεσβεύει την υποταγή, των συνδιαλλαγή και την ενσωμάτωση στο άρμα της κυβέρνησης και της εργοδοσίας. Δεν είναι τυχαίο ότι η επιλογή της πλατείας Κλαυθμώνος, στην πράξη «καταργεί» ακόμα και την εργατική απεργιακή διαδήλωση στο κέντρο της πόλης από τη ΓΣΕΕ. Οι δυνάμεις του ΜΕΤΑ-ΣΥΡΙΖΑ που συστρατεύονται μαζί τους, έχουν σοβαρές ευθύνες για την αναπαραγωγή και στήριξη μιας πολιτικής εκφυλισμού και υποταγής του κινήματος.

Η ανεξάρτητη συγκέντρωση στο Μουσείο είναι μια ανάγκη των καιρών, ένας τόπος πρωτόλειου συντονισμού των ταξικών δυνάμεων του κινήματος. Εκεί θα είναι σωματεία βάσης που πρωτοστατούν σε κρίσιμους αγώνες της περιόδου, όπως στο εμπόριο για την υπεράσπιση της Κυριακής-αργίας, στην εκπαίδευση κατά της αξιολόγησης, στην υγεία και τους ΟΤΑ κατά της διαθεσιμότητας και των απολύσεων, σε χώρους νεολαίας κατά των βάουτσερ και της μαύρης εργασίας. Εκεί θα είναι οι φοιτητές που έσπασαν στην πράξη το λοκ άουτ του Φορτσάκη, που δεν φοβήθηκαν να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής για τις ελευθερίες της εποχής μας. Εκεί θα συναντηθούν οι τάσεις του κινήματος που επιμένουν σε μια γραμμή καθολικής ανατροπής της επίθεσης αλλά και κάθε διαχείρισης εντός πλαισίων ΕΕ, ΔΝΤ, ευρώ και μνημονίων, και που επιδιώκουν να «στήσουν» ένα πραγματικό κέντρο αγώνα πρωτοβάθμιων σωματείων, που θα στηρίζεται στις συνελεύσεις και σε ένα αγωνιστικό σχέδιο κλιμάκωσης του αγώνα με σκληρότερες μορφές πάλης και όχι λιτανείες ή προαποφασισμένα πλαίσια.

Στην κατεύθυνση αυτή δραστηριοποιούνται και οι τοπικές επιτροπής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η οποία απευθύνει πλατύ κάλεσμα για την απεργία: «Να κάνουμε βήμα στην ανατροπή της κυβέρνησης και συνολικά της πολιτικής του κεφαλαίου, της ΕΕ, του ΔΝΤ. Να διεκδικήσουμε να «πάνε τα πράγματα αλλιώς», να ξηλωθούν τα μνημονιακά και όλα τα αντιδραστικά μέτρα, να διεκδικήσουμε εδώ και τώρα μέτρα βελτίωσης της ζωή μας».

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 23.11.2014